

genta g. Hubada, natančno in krepko petje zboru, imponuje jim mnogoštevilni pevski zbor in divijo se krasoti lepih naših narodnih pesnij. Poudarjajo slikovitost lepe kranjske narodne noše, v kateri so nastopile pevke in katero je pred vsem mnogo občudovalo dunajsko ženstvo, kateremu se je to li dopadala. — Isti velikanski uspeh je imel drugi koncert dne 25. t. m., pri katerem se je prvič na Dunaju proizvajala velika Dvořakova balada „Mrtvaški ženin“. Iz daljnega Londona pripeljal se je k temu koncertu nalašč na Dunaj skladatelj gosp. Dvořak sam in koncert tudi vodil. Odobravanje odličnega občinstva je bilo velikansko, aklamirali so burno skladatelja g. Dvořaka, dirigenta g. Hubada in zbor. Po frenetičnem ploskanju je zbor na občno zahtevanje dodal dve narodni pesni, ki sta zopet vse navzoče kar očarali. — Tako je završila „Glasbena Matica“ dano si nalogo, zahvaliti se cesarskemu Dunaju za izdatno pomoč po potresu, teli častno, da bi je častneje pač še kedo drugi ne mogel. Vsak zaveden Slovenec je ponosen na to.

— **Povratak Matičarjev z Dunaja.** Tako veličastnega sprejema, kakor ga je priredilo ljubljansko občinstvo domov se vračajočemu pevskemu zboru „Glasbene Matice“, more biti deležna le še iz bitke došla zmagovita vojska. K posebnemu vlakcu, ki je sinoči ob 1/2 11. uri pripeljal naše pevce in pevke, zbralo se je na tisoče občinstva na kolodvoru Tacega navala ne pomnimo kmalu. Mestni župan, občinskemu zastopu na čelu je pričakoval zmagovalcev. Ko je vlak, prihajal, zasvirala je vojaška godba, iz tisoč grl pa se je vračajočim rojakom čul krepek „Živio“. Župan g. Grasselli pristrčno pozdravi došlece, kliče jim „Slava“! Zahvali se iskreno predsednik pevskega zboru g. Vencajz. Po vsakem govoru zaorili so urnebesni „Živio“ in „Slava“ klici. Mej sviranjem veselih melodij vojaške godbe odhajali so slavljenci in slavitelji v mesto.

— **Presvitli cesar** je povodom dobrodelnih koncertov na Dunaju daroval 400 gld. „Glasbeni Matici“ v društvene namene.

— **Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani** so poslali od 28. decembra 1895. do 21. marcija 1896: Podružnica za Poljansko dolino 25 gld.; g. A. Podboj v Ribnici iz nabiralnika 16 gld.; g. Mih. Pesijak v Kamni Gorici 5 gld.; g. I. Šapla v Ajdovščini 4 gld. 30 kr.; „nadporočnik“ 5 gld.; cerkniško-planinska ženska podružnica 81 gld.; č. g. župnik L. Jenko 2 gld.; šentjakobska-trnovska ženska podružnica v Ljubljani 645 gld.; g. Jožef Agreš v Brežicah 19 gld.; g. Peter Novak v Slov. Bistrici 4 gld.; moška podružnica na Vrhniki 40 gld.; ženska podružnica na Vrhniki 50 gld.; č. g. B. Grča, župnik v Šempasu, 4 gld. 40 kr.; ženska podružnica v Dornbergu 14 gl. 95 kr.; gospa J. Tollazzi v Logatecu 7 gl.; č. g. župnik A. Berce v Boštanju 16 gld. 62 kr.; podružnica v Gornjem Gradu 25 gld.; kropinsko-kamnogoriška podružnica 36 gld.; Mohorjani v Beli Peči 50 kr.; č. g. dekan Iv. Muravec v Cerknem 5 gld.; podružnica v Cerkljah 22 gld. 39 kr.; g. Hočevar v Cerkljah 6 gld. 10 kr.; g. Vavken v Cerkljah 4 gld. 63 kr.; Mohorjani v Crnomlju 1 gld.; č. g. župnik Smerečnik v Št. Ilju 2 gld.; g. M. Lah 1 gld.; in g. notar Kačič v Šoštanju 3 gld.; Solčavski Mohorjani 8 gld. 60 kr.; Kranjska moška podružnica 23 gld. 40 kr.; „Zaveza zagorskih Slovencev“ 100 gld.; g. Mate Kenič v Orehku 1 gld. 40 kr.; g. Fr. Cukljati v Št. Gothardu 4 gld.; tržaška ženska podružnica 342 gld.; goriška ženska podružnica 100 gld.; č. g. Franc Ferjančič v Ljubljani 1 gld. 50 kr.; sl. posojilnica v Metliki 5 gld.; polkovnik V. Kranje v Tarnovu 1 gld.; sl. uredništvo „Slov. Naroda“ v Ljubljani nabralo 525 gld. 87 kr.; sl. društvo „Sokol“ v Ljubljani 10 gld.; sl. posojilnica v Mozirju 25 gld.; moška podružnica na Vrhniki 12 gld. 44 kr.; ženska podružnica na Vrhniki 14 gld.; g. J. Gruden na Vrhniki 2 gld.; podružnica v Podgradu 17 gld.; č. g. dekan A. Rogač 5 gld.; Mohorjani v Hrušiči 2 gld. 40 kr.; č. g. Štef. Jenko 1 gld.; ženska podružnica v Crnomlju 61 gld. 20 kr.; moška podružnica v Postojini 100 gld.; g. prof. Štifter v Ka-

lugi 2 gld.; Pivska podružnica iz nabiralnika 3 gld. 10 kr.; č. g. dekan J. Lavrenčič v Šmartinu 5 gld.; gosp. Cerar v Blagovici 3 gld. 30 kr.; g. Rihart Sevar v Zagorji ob Savi 5 gld.; šenklaško-frančiškanska ženska podružnica v Ljubljani po gospé dr. Tavčar-jevi 239 gld. 20 kr.; gosp. notar J. Platan v Ljubljani 5 gld.; g. novomeški župan Fr. Perko 1 gld.; Mohorjani v Gorici 4 gld. 60 kr.; sl. posojilnica v Radečah 10 gld.; podružnica na Vranskem 30 gld.; „prijatelj naše družbe“ v Tržiču 6 gld.; ženska podružnica v Ajdovščini 76 gld.; podružnica v Velenjah 100 gld.; podružnica v Železnikih 19 gld.; iz Idrije stava 1 gld.; moška podružnica v Kobaridu 20 gld.; in g. A. Mašera 5 gld. 30 kr.; sl. uredništvo „Mira“ v Celovcu nabralo 197 gld. 90 kr.; slavni odbor „Slov. zveze“ v Št. Petru pri Gorici 4 gld. 50 kr.; gospa Mat. Šebenikar na Rakeku 10 gld.; podružnica v Lehnu 25 gld.; sl. hranilnica za Sv. Lenart na Kor. 8 gld.; g. V. Rohrman, tovarnar v Ljubljani 300 ročnih pletarčkov; g. c. kr. učitelj S. Stegnar v Ljubljani zaboj knjig; vipavska podružnica 2 gld.; poslanec A. Koblar 100 gld.; Letnarjev Ivan v Mengšu 3 gld.; pri g. Sršenu v Ljutomeru nabranih 8 gld. 75 kr.; sl. posojilnica v Gorjem Gradu 5 gld.; podružnica Loški Potok 48 gld.; g. J. Ušaj v Črnicah 1 gld. 11 kr.; sl. posojilnica v Kamniku 30 gld.; gospa dr. Tavčar-jeva v Ljubljani nabrala 11 gld. 84 kr.; sl. posojilnica v Mariboru 100 gld.; podružnica v Beljaku 9 gld. 80 kr.; podružnica v Metliki 9 gld. 50 kr.; g. notar Hudovernik v Kostanjevici 22 gld. 50 kr.; Mohorjani begunjski 5 gld.; podružnica v Mokronogu 15 gld.; moška podružnica v Gorici 50 gld.; Neimenovanec z Dolenjskega 10 gld.; g. Lego iz Prage 2 dolarja; č. duhovščina ljubljanskega mesta 216 gld. 50 kr.; č. g. prof. A. Kržič za 100 gld. knjig; Neimenovanka iz Velenja 40 gld.; sl. posojilnica v Slov. Bistrici 10 gld.; g. M. Čagran v Ljutomeru 3 gld.; sl. posojilnica v Pišecah 5 gld.; podružnica na Greti 15 gld. 59 kr.; gosp. Dragotin Hribar, lastnik tiskarne v Celju, 5 gld.; sl. okr. posojilnica v Mokronogu 15 gld.; prva belokranjska ženska podružnica 23 gld. 15 kr.; ormoška ženska podružnica 57 gld. 51 krajcarjev. — Ker so potrebe naše družbe letos posebno velike, tedaj podpisano blagajništvo uljudno prosi vse Slovence, da naj se podvoji rodoljubna požrtvovalnost. Bog plačaj mila srca!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda

— **Slovenska šola v Gorici.** Posl. dr. Ferjančič, dr. Gregorčič in Klun so bili pri naučnem ministru Gautschu in zahtevali, naj se že reši vprašanje o slovenski mestni šoli v Gorici. Minister je obljubil, da pospeši vso stvar. Skrajni čas je pač že!

— **Kmetijska podružnica v Novem mestu** bode za obdelovanje podružnične trtnice najela posebnega opravnika, ki bode hodil tudi okoli po vinogradih in pečeval vinogradnike, kako naj se zasajajo ameriške trte, kako naj jih cepijo itd. V podružničnem področju bo ta opravnik vršil svoj posel brezplačno, drugod proti primerni odškodnini.

— **Novo gasilno društvo** ustanovljajo v Gor. Logatecu.

— **Nesreča na železnici.** Na dolenski železnici mej Ljubljano in Lavrico prijel je minoli teden vlak vprežen voz v katerem sta sedela dva moška. Vlak je konja in voz raztrgal, dotična moža pa znatno poškodoval. Ob železnici ni pregraje. Ko je vlak dohajal, je voznik pognal konja, da bi odšel pred vlakom preko proge, toda vlak je prehitel voz in zgodila se je nesreča.

— **Perme, grozni morilec** v Trojanah in v Ločici pri Vranskem sedi ta teden pred porotniki v Celju.

Menelik in Abesinija.

Pariški list „Gaulois“ piše o tem v današnjih dneh toli zaslovelem možu:

Menelik je sedaj 54 let star. Isti ima orientalsko vnanost in se v verskem pogledu drži tradicij svojih prednikov. Menelik je pristopen vsem modernim idejam; kakor prijatelj napredka in civilizacije je dal napraviti v svojem taboru, haremu nasproti — kajti šoansko vojsko spremljajo tudi ženske — brzojav in celo telefon.

Meneliku je obličje blede in obdano z rujavo brado. Dasi absoluten vladar v svojih državah, je vendar nenavadno dobroten in uljuden. On ljubi naše običaje in želi iskreno, da bi mogel obiskati Francijo. Se znanil se je hitro z ruskim jezikom, in cela vojska tajnikov in tolmačev delajo noč in dan v njegovem taboru pod poveljstvom njegovih ministrov, koje zbira včasih okolo sebe celo trikrat na dan.

Menelik je toli miroljuben, da smemo misliti, da bi vzlic svoji sijajni zmagi rad sklenil z Italijani za iste časten mir, ne da bi zahteval, da se mu plača vojna odškodnina ali odstopi koji kos dežele. V označenje njegovega mišljenja moremo tu navesti povsem avtentično anekdoto.

Začetkom ekspedicije je Menelik zabičal svojim vojakom, da v slučaju, ako bi ujeli Italijanov, nikakor ne smejo nadlegovati časnikarjev, ki spremljajo vojsko v nasprotnem taboru. „Zapomnite si to“, rekel jim je; „ako naletite na italijanske poročevalce, pustite jih pri miru, kajti to so pisatelji in kar je pisano, je božje“. Ali ni znamenita ta beseda v svojem orientalskem razumevanju?

Slično pripoveduje neki sotrudnik pariškega „Figaro“ o odnošajih v taboru Šoancev. Tudi ta posebno hvali lepi red, vladajoči tam, ter proslavlja miroljubivost Menelikovo. „Danes mi je podati le notic, ki ne potrebujejo komentarja“, piše dotični časnikar. „Našel sem lepo urejen tabor, dobro oborožene vojake, veliko pušek, topov in ljudij, ki znajo rabiti iste. Ti vojaki niso nikaki divjaki, ampak so disciplinovani. V njih nastopanju se izraža nekaj odločnega, nekaj idejalnega, kar me je presenetilo. To niso oborožene druhal, ampak to je oborožen narod. Na teh ljudeh je opaziti nekako spremembo. Oni, ki so se mi videli v njih deželi nekaki tlačitelji, vidijo se mi na bojnem polji jako častni. Res je, da se med njimi nahaja mnogo duhovnikov, „zdravnikov“ in redovnikov, takozvani „alaka“ in „melouski“. Pravim pa „versko“ in ne — „fanatiško“ navdušeni. To me je presenilo bolj nego vse drugo. To in pa še nekaj: da med Šoanci opravljajo — ženske službo za oskrbovanje. In one opravljajo to uprav čudovito. Seveda uživajo Šoanci malo hrane in še manj pijače. Vsled te malopotrebnosti in skromnosti je tudi jako olajšano etijopsko vojskovanje.

Mene je Menelik vsprejel v privatni avdijenciji. Tudi vladarja nisem spoznal več; tudi na njem je opaziti tisto spremembo kakor na vojaki. Postal je — več! On ni več isti, ki je v Antotu naglašal ne-

znatnost naših darov ter imenitnost njegovih. Pravijo sicer, da ljudje delajo dogodke. V očigled temu etijopiškemu Veličanstvu vprašal sem se, da li tudi dogodki se svoje strani ne preosnovljajo ljudi. V teh očeh, prepreženih z rumenimi črtami, v teh licih, zgubanih po starosti, v tem pomežikanju, na kojem bi ga zavidali dobri diplomatje izza pred tridesetimi leti — v vsem tem je izraženo nekaj melanholiškega. Ali se le dela, kakor da je žalosten? Ali je res žalosten? Igra li le komedijo? Ali je odkritosrčen? Na vsa ta vprašanja ne bi si upal jaz odgovoriti niti o kojem belem... kamo-li o človeku Menelikovega plemena, kojemu je dal Bog črno barvo, da bolje zakriva svoje misli.

Menelik sam trdi, da je do smrti užaljen radi te vojne, ki stane in bode še stala toliko krščanske krvi. „In meni se studi prelivanje krvi“, rekel je meni. „Ti veš to. Jaz ne maram krvi. Ko sem zasel Harar, kjer je bilo mnogo upornikov, ki bi bili zaslužili smrt, spomniti se moraš vendar, da nisem dal umoriti nijednega“.

— **Samomor državnega pravdnika.** Drž. pravdnik v Feldkirchu na Predarlskem je skočil v vodo in utonil. Bil je že dolgo močno nervozen. Posebno so ga pa bila vznemirila mnoga sramotilna pisma, katera je bil dobil povodom neke tiskovne pravde.

— **V osemletno ječo** je obsodilo sodišče v Budimpešti Karola Phakerja de Jolesz, ki je umoril industrijca Deutscha. Državni pravdnik in zagovornik sta uročila pritožbi.

— **Oropana hranilnica.** Hranilnico v Tordu na Ogerskem je pri belem dnevu nekdo oropal. Ko so bili uradniki pri kosilu, je nekdo ulomil zabojček, kateri se je imel odposlati po pošti. V zabojčku je bilo za 2000 gld. srebrnega denarja, katerega je tat odnesel. Zaprli so nekega sumljivega slugo, kateremu ničesa dokazati ne morejo. Čudno je, da na železnih vratih ni opaziti nobenega sledu, da bi bile kaj poškodovane. Ker je bil zaboj malo pokrvavljen, iščejo po mestu človeka z ranjenimi rokami.

— **Zaradi razžaljenja njega veličanstva** se bode moral zagovarjati prof. Quidke, ki je spisal duhovito satiro „Kaligula“, v kateri misli cesar Viljem, da je njega naslikal.

— **Gledališki polom.** V Košicah na Ogerskem gre težavno z gledališčem. Podjetnik se je zadolžil, ker gledališče nič ne nese. Dne 15. t. m. bi bila imela biti predstava in je, ker je bila nedelja, tudi gledališče bilo polno. Prav pred predstavo so pa prišli od sodnije in blagajnico zarubili. Igralci videč, da za predstavo ne dobe plačila, so sklenili, da ne bodo igrali. Vsi so prišli na oder, in to naznanili občinstvu. To je vzbudilo velik hrup. Ljudje so tekli k blagajnici, zahtevali denar nazaj, a ga niso dobili, ker so rubitelji bili vse odnesli.

— **Miš v kožuhu.** V Ratki na Ogerskem je žena premožnega kmeta napotila se v sosedno vas obiskat sorodnike. Ker je bilo mrzlo, je vzela kožuh. Nakrat je čutila, da jo nekaj na hrbtu grize. Hitro sleče kožuh in vidi, da se je v njem vgnedila miš. Ustrašila se je tako, da je padla v nezavest. Pozneje je vstala, a se jo je lotila huda vročina in je vedno govorila le o miših, ki glodajo njeno truplo. Tudi zdravnik je ni mogel pomiriti. Bolezen je bila vedno hujša. Jedenkrat je zakričala, sedaj mi je miš pregriznila srce, in bila je mrtva.